

[Fuglsang.]

regeringen har også sin del af ansvaret ved sin passivitet og ved at afvise kommunisternes forslag til den eneste naturlige løsning, nemlig at staten overtager olieforsyning og -fordeling.

Men man må dog heller ikke glemme, at inflationen var i fuld gang, inden den såkaldte oliekrise trådte i kraft, ikke mindst som følge af vor tilslutning til fællesmarkedet. Det gælder især fødevarerne. Det er rigtigt, at udlandet og EF ikke er alene om ansvaret i så henseende. Også den manglende vilje til at gøre noget ved priser og avancer har gjort det muligt for fødevarerpriserne næsten at blive fordoblet på vejen fra producent til forbruger. Men regeringen ønsker oven i købet at give inflationen endnu en tand ved at forhøje moms fra 15 til 20 pct. Det er ikke en politik, der gavner landets arbejdende mennesker, ej heller landets økonomi. Det er en politik, som kun gavner og glæder spekulanter i jord og fast ejendom, og som øger det i forvejen, især i den senere tid, vanvittige og ødelæggende tempo i prisstigningerne.

En sådan politik fremskynder naturligvis den landbrugsstrukturudvikling, der har ført til en nedgang i antallet af landbrugs-ejendomme fra 208.000 i 1950 til nu 134.000, og den fremmer bevidst perspektivet mod en yderligere halvering til 75.000 i 1987. Lige så bevidst styrer man mod, hvad man kalder nye selskabsformer i landbruget, men her møder vi det samme hemmelighedskræmmeri. Vi ved, at der på foranledning af Landbrugsrådet på landbohøjskolen er gennemført grundige undersøgelser af dansk landbrugs forhold og udvikling, men vi har til dato intet fået at vide om, hvilke resultater man er kommet til.

Der gives i bilag III en række konkrete tal, der belyser dansk økonomis udvikling i 1960'erne. Det var jo det tiår, hvor Danmark forvandlede fra et overvejende landbrugsland til et højt udviklet agrarindustrielt land. Vi får et billede af en periode, hvor de arbejdende mennesker i by og på land gennem deres arbejde og gennem deres dygtige udnyttelse af videnskabens og teknikkens fremskridt skabte reelle muligheder for at gøre fraserne om den trygge velfærdstat til virkelighed, men PP II giver også et billede af, hvordan disse muligheder forspil-

des og misbruges. Den er i så henseende en dom over en politik, hvor værdierne opsamles i et lille mindretals hænder og i deres hænder ødsles væk i jagten efter profit og spekulationsgevinster.

PP IIs konklusion burde være et begrundet krav om en ny politik, men det er den ikke. Tværtimod peger den på en forstærkning af den hidtidige politik, der er skyld i vores økonomiske vanskeligheder, og på nye byrder på de arbejdende mennesker, som i forvejen er ofre for disse vanskeligheder. F. eks. foregriber økonomiministeren allerede den kommende overenskomststraditionelle teater med sorte kulisser og med tilsagn om at samordne en skattereform og nedskæring af de offentlige udgifter med en løn- og prisudvikling på, hvad han kalder en samfundsøkonomisk forsvarlig måde.

Alt i alt bekræfter de 1.200 sider materiale, vi har modtaget, Marx' dom fra „Kapitalen“ over den borgerlige økonomi, at for den drejer det sig ikke om, hvorvidt en eller anden teori er sand, men om, hvorvidt den er nyttig eller skadelig, gavnlig eller ikke gavnlig for kapitalen. I stedet for nyttig forskning er trådt betalt skribentvirksomhed, i stedet for videnskabelige undersøgelser er trådt den dårlige samvittighed og de dårligere forsvareres slette hensigter.

Poul Westergaard (DR):

Også jeg vil gerne takke økonomiministeren for redegørelsen og i øvrigt også takke de foregående ordførere for en række interessante indlæg, der tilsammen, synes jeg, giver en ganske udmærket belysning af dette store og meget komplekse problem.

Økonomiministeren gjorde i slutningen af sin redegørelse nogle bemærkninger til dem, der har sat et spørgsmålstejn ved, om forringede livsvilkår, forurening, stress, resourcevineri osv. er prisen værd for fortsat at hydle filosofien om den evige vækst. Vi kan ikke stå af racet, siger ministeren, når vi har skaffet os en udlandsgæld på halsen på 24 mia. kr. og vi hver dag i 1974 vil forøge denne gæld med 20 mill. kr. Vi er bundet til at fortsætte vækstracet først for at skaffe balance og derefter for at bringe vores gæld ned. En alternativ politik, der vil løse problemerne, samtidig med at væksten sættes i stå, vil hurtig vise sig at være det umuliges kunst, siger ministeren.